

GAZETA LWOWSKA

Wychodzi codziennie wieczorem.

Wydawca: Spółka Akcyjna Wydawnicza.

Cena pojedynczego
egzemplarza

Redaktor Naczelny: JERZY KONARSKI.

Adres Administracji: Lwów, ul. Podwale 3 (Tel. 73)

600 Mp.

Adres Redakcji: Lwów, ul. Chorążczyzny 31 (Tel. 178)

FERDYNAND FOCH

Lwów, dnia 9. maja.

Polska od dni kilku gości u siebie męża, którego nazwisko nierozdzielnie splotto się z historią wielkiej wojny. Marszałek Foch zwycięstwem nad Marną zdruzgotał dzieło Bismarcka i Moltkego, oraz ich następców. Na poboju roku 1871 urósł lewiatan, przez długich lat przeszło czterdzieści przynajmniej Europe. Z ducha Bismarckowego począta, Germania Wühelnów zawładnąć chciała światem całym. Zdawało się jej wreszcie, że nie masz siły, zdolnej stawić czoło państwu, ku grabieży kierującemu cały swój rozwój. — narodowi, systematycznie przygotowywanemu do rozboju. W tym przecie przypuszczeniu obłędem Niemcy spowodowały wojnę światową. Hindenburgi, Ludendorfy et tutti quanti chwylowymi sukcesami początkowymi zarłszy w swym narodzie ostatnie szczątki krytycyzmu, popychali go wszystkimi siłami do przepaści. I on w nią runął. Francja z aliantami — lecz przedewszystkiem Francja — potężnym uderzeniem powaliła Niemcy. A tym, który ów cios przygotował, wymierzył i zadał, był Marszałek Foch.

Czyż wyjaśniać, czem stała się dla nas wygrana Francji? Była wskrzeszeniem Polski. Wiecej tylko naturalny jest oddech, jeśli Marszałek Foch z tak entuzjastycznym spotyka się u nas powitaniem. — Wszak on to, nie kto inny sprawił, że utworzyła się sytuacja, wobec której powołanie Polski na nowo do życia uznano za konieczność. Głównym strategiem, dzięki zwycięstwu swemu, stał się twórcą nowego porządku w Europie, dopomógł prawu i słuszności do rozerwania pęt germańskich, mających przedewszystkiem polskość zadławić na śmierć.

Jest więc dla nas Foch owem przez wieszczów narodowych przepowiedzianem, a przez naród wyblaganym narzędziem Opatrzności; jest ponadto przedstawicielem narodu tyłu wezłami wspomnień wspólnych z nami związanego. I słusznie czujemy się dumni z powodu, że z tym właśnie narodem, przodującym w cywilizacji od tyłu wieków, nowa Polska związała się przyjaźnią, przypieczetowaną traktatami.

Jeszcze moce ciemne nie dały za wygrane jeszcze w podziemnych kuźniach kują się młoty i miecze, ostrzą się sztylety i warzą się trucizny, by zło dorwało się znowu władzy nad światem. A Francja i tym razem objęła kierownictwo w zamierzeniu ku złamaniu knośni, nieszczęściami grożących światu. Polska zaś całą duszą, całym sercem staje przy niej. Ufa, że dotychczas zła, która przetrwała, zmia-

rys. K. SICHTULSKI.

Pogromca Niemiec, Marszałek Francji, Anglii i Polski.

na i zaraza od wschodu, usiłująca przesadzać się ku Europie, w rachubach swych doznać będą musiały zawodu.

W osobie Marszałka Focha widzimy jedną z rękojmij, że ilekroć wrogowie Francji i Polski usiłowałyby zburzyć nowy ład w Europie, spotka ich ten sam los, jakiego doznały Niemcy w r. 1918.

Lwów ze szczególną gorącością uczuwa wita znakomitego wodza. — Wysunięty na kresy gród nasz, tem głębiej odczuwa nietylko ból każdy, lecz i każdą radość Ojczyzny, że tytu ofiarami okupić mu przyszło nierozzerwalny z nią związek. Więc w tej wielkiej radości, jaka przejmuję Polskę całą z powodu, iż Marszałek Foch zawitał w jej progi, uczestniczy miasto nasze z całym cechującym się zapałem i nietylko w swych annałach, lecz przedewszystkiem w sercach zapisze dziś gościnie Marszałka Francji i Polski złotymi czcionkami.

Z prac naszych Ministerstw.

Warszawa, 9. maja.

Na onegdajszym posiedzeniu komisji ekon. Rady Ministrów uregulowano sprawę opłat wywozowych od drzewa, przeprowadzono dyskusję nad ustaleniem stosunku Rządu do przedsiębiorstw prawnopaństwowych i uchwalono instrukcje dla przedstawicieli Rządu w radach nadzorczych i komitetach tych przedsiębiorstw.

Min. Skarbu zwoła w p. tygodniu konferencję kupców i przemysłowców celem omówienia sprawy

zobowiązań w złotych pol. w st sunkach prywatnych.

Min. Zdrowia publicznego dr. Chodźko wyjechał do Paryża na sesję międzynarod. urzędu higieny. Minister weźmie również udział w uroczystości 100 rocznicy urodzin Pasteura.

Na onegdajszej konferencji ministerjalnej pod przewodnictwem gen. Sikorskiego postanowiono wydać szereg zarządzeń w kwestji starc polsko-litewskich. Między innymi ma być przeprowadzona autoryzacja linii granicznej i reorganizacja straży celnej. Gen. Sikorski stwierdził, że rząd Litwy mimo decyzji Ligi Nar. nie objął dotychczas swej części pasa neutralnego i niepo koi granicę Polski, jakkolwiek kontr propozycje Galwanouskasa zostały przez Ligę 21. kwietnia odtzucone. W sprawie tej postanowiono podjąć energiczną akcję na terenie międzynarodowym.

Min. przemysłu i handlu komunikuje, że nie wydaje się pozwoleń na wywóz nasion koniczyzny, przelotu, lucerny, nostryku, lubiru, rze, pałku, peluszeki i wyki.

W Prezydium Rady Min. odbyła się konferencja w sprawie ostatniej redakcji ustawy o reformie rolnej.

Wedle nowej ustawy emerytalnej dla urzędników państwowych, nie będą wliczone lata służby fachowej prywatnej, spędzone przed wstąpieniem do służby państwowej.

Wzmocnienie anty-katolickiej propagandy w Rosji sow.

Nowy okólnik „głowpolit proświe-ta”. — Niezbędność i „żywołność“ antyreligijnych dażeń sowieckich. — „Dziejowa“ konieczność procesu polskich kapitanów.

(Korespondencja własna „Gazety Lw.“).
Pogranicze sowieckie, 8 maja.

Wasz korespondent (E) dowiaduje się z Charkowa: Polski wydział tzw. „głowpolit proświe-ta“ (tj. głównego zarządu oświaty politycznej) wydał i ogłosił celem bezwzględniego wykonania obszerny okólnik, w którym w sposób stanowczy domaga się, aby wszystkie polskie organizacje komunistyczne natychmiast wzmocniły swą propagandę antyreligijną wśród robotników katolickich. Między innymi okólnik poleca Polakom komunistom zorganizować we wszystkich miejscowościach, a zwłaszcza w tych, gdzie mieszka pewna ilość Polaków, wykłady i odczyty na temat niezbędności oraz „żywołności“ teraźniejszego kursu antyreligijnego władzy sowieckiej. Odczyty te mają udowodnić dziejową konieczność procesu sp. ks. Budkiewicza, oraz sprawiedliwość wyroku, który zapadł w tej „rozprawie“, aby w ten sposób „sparıżować złowrogie skutki“ antysowieckiej, „imperjalistycznej wyprawy“, wszczętej z tego powodu przez cały świat cywilizowany.

Wykonanie tego rozporządzenia uważano za „bojowe zadanie“ o wielkim znaczeniu.

Rozmowa z Ferdynandem Fochem.

WSPOMNIENIE.

Lwów, 9. maja 1923.

Było to w Genewie, w jesieni, w czasie Wielkiej Wojny...

Jest cicha godzina przedwieczorna. Wśród błękitnych pyłów zmroku, sypiących się na miasto z bladego jesieniego nieba, wędruję ulicami Genewy, starej stolicy kalwinizmu — ku brzegom Lemanu. — Wazkie, ciemne uliczki dawnej, średniowiecznej jeszcze części miasta, puste

sa i ciche o tej porze. Tylko szept szybkich nurtów Rodanu rozbrzmiewa czasem w ich załomach, ściszony i daleki, podobny owym tajemniczym głosom i echem morskim, gadającym swą niestrudzoną opowieść we wnętrzu muszli, — kiedy ją zbliżymy do uch. Mijam moją kochaną „Bras-serie des Lilas“, gdzie spędzam tyle godzin na wertowaniu gazet i — marzeniu, mijam targ kwiatów, zalany całą powodzią chryzantemów

plonących za szarą szybą mroków wszystkimi barwami tęczy i po długiej wędrówce alejami bezlistnych, wydelikacowanych jesiennym chłodem drzew, dostaje się nad brzeg jeziora — na wybrzeże „Des Eaux vives”.

Ciężkie, turkusowe, szmaragdowe i turmalinowe płyty wód uciekają gdzieś daleko i gubią się pod leciuchnymi welonami mgieł wieczornych, które subtelne i przeźroczyste, płyną zdala od Alp, od śnieżystych szczytów Mont Blanc. Nurtu Lemanu, uciszone wieczornym spokojem i ciężarem mgieł, podobnie są do morza jakiegoś płynnego marmuru. Czasem tylko sfaluje je zleńka przemieszczająca gdzieś zdala łódź motorowa, która z bolesnym jękiem syreny, niewidzialna pod nakryciem oparów spieszy do dalekiej przystani. Jest tak cicho...

Nagle czar pryska... Ze zmroczniejszej dali bulwarów odzywa się nagle przeraźliwy wrzask... „La grande sensation! Foch generalissimumem armij sprzymierzonych! Wszystkie wodzowie naczelni poddani jego władzy! Sensation! La grande sensation!”

To — kameloci! Wyszły właśnie wieczorne wydania dzienników genewskich z świeżymi depeozami z Paryża i kameloci wyruszyli na ulice, aby stoczyć codzienną, ciężką, ale zawsze zwycięską kampanię z obojętnością tłumów, ze zmęczeniem wojną i z tem wyczerpaniem nerwom, które jest dzisiaj znamieniem całej Europy, a wyraża się — apatia...

Foch — generalissimumem...

Wspomnienia paryskie zalewają mnie całą falą...

Widywałem Go często przed wojną w Paryżu i dotąd mam żywo na siatkówce tę twarz: spokojną jakąś, gładką, ubraną już w to srebro, które daje starość... Coś w niej jest oprzytyśzonego, jakiś rys dyplomaty, który się zamyka ze swoją pracą przed ludźmi. Wszystko w tej twarzy ma swój umiar, wszystko jest w niej rozważa — od delikatnej linii czoła do zwartych ust. Czuję poza tem zewnętrznie planowo pracującą myśl, której przyszłość przedstawia się jak równanie matematyczne. Patrząc w tę twarz rozumie się całe dzieje wojny — jej karty zrazu ciemne i stopniowo coraz więcej jaśniejące, dyktowane przez genjusz wielkiego rachmistrza, przez mądrość żyjącą w najpiękniejszym, bo najrzadszym towarzystwie — cierpliwości...

I sięgam myślą do chwili, w której się słyszałem Focha... mówiącego.

Walka dyplomatyczna o Zagłębie Ruhry.

Zekst odpowiedzi Anglii i Włoch ustalony. — Treść ma być dentyczna. — Zaprzeczenie pogłoski o interwencji Hiszpanii. — Wstrzemięźliwość dyplomacji włoskiej. — Zwarde stanowisko Belgii. — Kanclerz Cuno zwołał nowe obrady nad odpowiedzią francuską.

(Telegramy „Gazety Lwowskiej“.)

Londyn, Paryż, Berlin, 8. maja.

Ang. gabinet ministrów ustalił tekst odpowiedzi na notę rządu niemieckiego, która zostanie doręczona ambasadorowi niemieckiemu w Berlinie w przeciągu 48 godzin.

Koła angielskie wyrażają zapytywanie, że odpowiedź niemiecka można uważać za punkt wyjścia do rokowań, a nie za podstawę. Odpowiedź francuska nie oznacza zatrzęsienia drzwi. Przypuszczają, że Niemcy oczekują na odpowiedź Anglii i Włoch, a następnie przedłożą nową ofertę.

W Izbie gmin oświadczył kanclerz skarbu Baldwin, że stanowisko Anglii jest tego rodzaju, iż najlepiej byłoby, gdyby rządy francuski i belgijski wraz z innymi aliantami wystosowały do Niemiec wspólną odpowiedź.

W kołach dyplomatycznych Anglii sądzi, że odpowiedź Włoch i Anglii będzie doręczona Niemcom oddzielnie, ale co do treści odpo-

wiedzi te będą prawdopodobnie identyczne.

Ministerstwo spraw zagranicznych Hiszpanji zaprzecza pogłoskę o ewentualnej interwencji króla hiszpańskiego w sprawie Zagłębia Ruhr.

Dyplomacja włoska zachowuje się bardzo wstrzemięźliwie w sprawie odpowiedzi na notę niemiecką.

Minister spraw zagranicznych Belgii Jaspas, przemawiając w niedzielę na kongresie Związku Stowarzyszeń katolickich oświadczył, że ostatnie propozycje niemieckie są wykreśne, podkreślając, że wręcz niemożliwą jest rzeczą posunąć się w ustępstwach poza ustalone minimum odszkodowań. Jaspas powiedział: Jeżeli w tej sprawie ktokolwiek powinien stracić — to w każdym razie Niemcy.

Kanclerz Cuno przyjechał dziś przedpołudniem do Berlina celem niezwłocznego rozpoczęcia obrad nad odpowiedzią francuską

Z Zagłębia Ruhry.

Wysoki wymiar kary więzienia i grzywny na Kruppa i dyrektorów jego zakładów. — Nowe zamachy i nowe represje.

(Telegramy „Gazety Lwowskiej“.)

Düsseldorf, 9. maja.

W procesie Kruppa i tow. zapadł wyrok. Skazani zostali: Krupp i Halbach, każdy na 15 lat więzienia i 100 milionów grzywny, dyrektorowie Hartwig i Oesterle, każdy na 15 lat więzienia i 100 milionów grzywny, dyrektor Bruh na 10 lat więzienia i 100 milionów grzywny, Schäffer, Bauer, Schraple i Knntz, każdy na 20 lat więzienia i 100 milionów grzywny. Oskarżeni uznani zostali winnymi spisku i naruszenia spokoju publicznego.

Wiele placówek francuskich zo-

stało zaatakowanych przez Niemców w jednej z kopalń oraz u wejścia do tunelu Witten. Francuzi musieli zrobić użytek z broni, przyczem jeden z Niemców został zraniony.

W biurze korporacji w merostwie Düsseldorfu zasekwestrowano 17 milionów marek, które stanowiły fundusz kasy pomocy dla Zagłębia.

Wobec niezapłacenia przez miasto Düsseldorf grzywny 67 milionów mk., nałożonej przez władze okupacyjne, suma ta została skonfiskowana w kasie miejskiej.

drżały od walk armatnich, a żywność francuskie roili się czernią przybraną w pikelhauby. Lek w sercach panował, a zarozumiała ignorancja w wielu — nie tylko francu-

ner dała portret pełen wyrazu, obok kilkunastu szkiców pejzażowych. P. Menkes wykazał w dwóch utworach oryginalny sposób pojmowania twarzy i kolorów. Pan Kitz zawsze bardzo świetnie maluje efekty powietrza. Pan Blumenstock zrobił może pewne ustępstwa w portrecie kobiecym, mniej maskując swe amatorstwo do przedstawiania krzywo stojących domów. Pani Wodzička ma jakby dwie dziedziny twórczości. Jedną są jej portrety, ciesząc się zastrzeżoną sławą, wybitną swą charakterystyką i wykwinnym kolorytem, drugą dziedziną są jej kompozycje, w których szuka dróg nowych. Jej Madonny należą do owej drugiej kategorii. Na tle bardzo subtelnie zabarwionego krajobrazu, podzielonego jakby w geometryczne figury, postać Madonny w czerwonym kiptarze ze złotą aureolą, doskonałą tworzy plamę. Twarze i stroje malowane z prostotą,

skich — umysłach. Dziesiątki lat najbujniejszego oświecania przez prasę, literaturę, szkołę nie starczyły — jak właśnie się okazało — by uznać walory własne, a przeciwnika niedostatki. Widziano tylko niedostatki własne, a w wyobraźni przestraszenia walory przeciwnika...

W owych chwilach ciężkich, dziś jeszcze ponur, zmora na nerwach tych, co je przeżyli, leżących, zrono dziennikarzy, bawących wówczas w stolicy Francji, zwróciło się do przebywającego w niej chwilowo Ferdynanda Focha, podówczas dowódcy XX. korpusu w Nancy, jednego z najbardziej wysuniętych na pogranicze i najbardziej narażonych korpusów armji — z prośbą o kilka bodaj słów o sytuacji. Piszący te słowa był także pośród nich.

Jak dziś widzę wielki, o ścianach i podłodze wybitych ciemno szarem sukmem pokój w ministerstwie wojny, gdzie przyjął nas Ferdynand Foch. Było to późnem popołudniem w wilgotny mglisty dzień listopadowy. Po niebie leciały białe, mokre obłoki, o porwanych, mlekko rozplyniętych zarysach...

Foch począł mówić... To co mówił, brzmiało nam początkowo w uszach nieznosnie, jak uparty, wielokroć słyszany a z rzeczywistością sprzeczny frazes — jak przykry wytarty, oficjalny komunał. W miarę jednak jak mówił, przyskało i niechęć to pierwotne uczucie, bracie nas poczynały — ba potem wprost fascynowała — wiedza, logika, tresciowe związanie, miesychna siła argumentacji Jego wywodów.

A mówił nam Ferdynand Foch — choć brzmiało to wówczas jak paradoks — że sprzymierzeni wkroczyli już na drogę, która coraz szybciej prowadzi do — klęski Niemiec... Mówił, że to, czego Niemcy nie osiągnęli pierwszym rozpadem olbrzymich, martwych mas, tego nie potrafili dopiąć w „campagne rangee”, od chwili, w której przeciwnik zdoła wyzwolić się z pod mas tych nacisku i wytworzyć własną wolę strategiczną. Mówił, że znamienną cechą niemieckiej psychiki oficerskiej jest sztywność i niedostosowność, brak elastyczności, ślepowizności, przy mechanicznych, ślepym uporze — że Niemcy po roku 70-tym jeszcze bardziej mogły ulepszyć organizację armji, intendanturę, a przede wszystkim mobilizację, że jednak nie mogły przerobić i nie przerobiły własnej duszy, której emanacją i odbiciem lub czynnikiem

LR WACŁAW MAJA ZEWSKI.

Wystawa wiosennego Salonu.

(Dokończenie).

Lwów, 9. maja 1923.

Utwory pana Olpińskiego, są to udatne p'olina, przedstawiając sceny z wojny. Opatrywanie rannego, nad którym schyla się siostra miłosierdzia w otoczeniu przerażonych lub obojętnych widzów. Sceny walk w mgłę niebieskawej poranka, albo w złotej mgłę jesieni, liczne udatne krajobrazy i studia.

Kwiaty pani Albinowskiej zawierają wiele smaku. — Pastelowe kolory pani Dofuskiej, czynią szczególnie miłymi jej studia, jak owa dziewczyna na łące lub portrety. Portrety pani Lang są może nie wszystkie jednolitej miary, ale w ogóle nacołowane są charakterystyką wybitną. Pani Rejchowa namalowała po parysku dwa interesujące studia portretowe. Pani Kirch-

przypominającą prymitywów, nadając temu obrazowi charakter dekoratywnego malarstwa, który zdaje się teraz przebiegać w utworach najbardziej wybitnych malarzy. Te same dekoratywne zalety mają róże czerwone i białe na tle ciemnego szafiru i białym kwiatem osypane drzewa.

Wystawa prac pana Krupskiego daje nam pojęcie o jego talencie pejzażysty. Wystawa pana Zajchowskiego świadczy, że malarz ten o niepospolitym talencie potrafił wnieść spórą dozę indywidualności we wspomnienia szkół dawnych. Prace pana Rozwadowskiego mają zawsze te same zalety, które przywykliśmy cenić. Pan Batowski należy do najlepszych malarzy ruchu i w zbieżnych kóniach umiał całą siłę swojego talentu wyrazić. Portret damy jest bardzo spokojny, trochę po staroświeckiemu robiony, ale niepozbawiony uroku. Pan Rejzner ze zna-

nem wirtuozostwem maluje portrety i kwiaty. O utworach pana Dorogowskiego, pana Hawela, pana Kęśmrowskiego nie wiele da się powiedzieć, choćby z tego względu, że nie liczne dano nam oglądać prace. Pan Hasman jest wybitnym plakacista i można się w jego jaskrawym kolorrycie bardzo lubować.

Fotografie Bułhaka świadczą, że fotografia może nie tylko być sztuką, ale może nam nawet odkrywać niedostrzegalne dawniej piękności. Widoki Lwowa, krajobrazy i szczególne budowli są w swoim rodzaju niezrównane.

Akwarele pana Hornunga są bardzo ładne i barwne. Pan Latocki, Jarosiewicz, Malski swymi portretami. Nowotnowa, Pieniążek i Bosni inni zasługują na uwagę.

Rzeźby dała panna Drexleryówna obie bardzo udatne i pan Beltowski, który projektem nagrobka mie bez zalet przyozdobił salę drugą.

Znamienny głos polski w Sejmie pruskim.

Posel Baczewski o upośledzeniu szkolnictwa polskiego. — Nadzwyczajne zainteresowanie w Sejmie pruskim. — Prowokacyjne okrzyki nacjonalistów pruskich.

(Telegram „Gazety Lwowskiej“).

Berlin, 8. maja.

Na posiedzeniu sejmiku pruskiego z okazji obrad nad etatem ministerstwa oświaty przemawiał po raz pierwszy od czasu istnienia republiki poseł polski Jan Baczewski. Przemówienie posła polskiego wywołało takie zainteresowanie, że posłowie wszystkich partii powstali z miejsc i skupili się koło mowcy. Poseł Baczewski począł omawiać systematyczne upośledzenie szkolnictwa polskiego w Niemczech.

Przemówienie posła polskiego wywołało krzyki wśród posłów narodowo-niemieckich, którzy usiłowali kilkakrotnie przeszkodzić mowcy, tak, że prezes musiał kilka razy dzwonkiem wzywać ich do zachowania spokoju. Gdy poseł polski wypowiedział zdanie,

że przecież żaden z obecnych na sali posłów nie pochwała dawnej polityki antypolskiej, z grupy partji ludowej padły odpowiedzi: „Tak jest, nie pochwalamy, bo jest za mało ostrą“. Gdy poseł polski mówił o wybrykach nauczycieli pruskich wobec dzieci polskich, wielu posłów żądało podania dokładnych faktów i nazwisk. Zamknął jednak, gdy poseł natychmiast podał dokładne szczegóły. Poseł Baczewski mowy swej nie mógł zakończyć, gdyż przewodniczący ze względu na przepis regulaminu, nie pozwolił mu mówić dłużej, niż 15 minut. Poseł Baczewski zakończył swe przemówienie na innym posiedzeniu, gdy będzie omawiana sprawa szkolnictwa.

składowym są przecież dusze żołnierzy i wodzów.

Ze spokojem rachmistrza, wciągającego w olbrzymi rachunek pozycję jedną po drugiej, wbrew straszliwej wówczas rzeczywistości materialnej, podznaczał Ferdynand Foch psychologiczne — jakżeż mało naszym ówczesnym zdaniem ważne — momenty sytuacji. Stwierdzał Wódca francuski, że Niemcy — wbrew powszechnemu zdaniu, uboższe są w ów zmysł organizacyjny — twórczy w prawdziwym tego słowa znaczeniu, będący jedną z naczelnych cech ducha latyńskiego, zmysł oparty na pełnym docenianiu wartości duchowych, na spójności społecznej, na upartej, trwałej energii nie na pedantycznym, ale na po gaitku umiejętnym podziale pracy, na ekonomicznym wyzyskaniu czasu — że wszystkie te głęboko wkorzone wady w razie dalszego trwania kampanji na jaw wyjść muszą... Mówił nam, że Niemcy nie doceniają tego czynnika moralnego, którym jest duch Wodza. Mówił, że doprowadziło to je do zmehanizowania wojny, do utwierdzenia w umysłach dowódców zawodnego przekonania, jakoby wyłącznie siła materialna i liczba miały w wojnie znaczenie. Subtelnie rozumując, przeprowadzał przed oczyma naszymi dowód na twierdzenie, że „ten tylko jest pobity, kto się za pobitego uważa“. Wszakże z dwóch armii — mówił — walczących z sobą, z których każda w pewnej chwili ma np. po 100 tys. żołnierzy strat, żadna w danym momencie przecież strat swoich, ani strat przeciwnika nie zna, ani znać nie może. Ale w pewnej chwili jedna z nich zaczyna się chwilać, odpór jej słabnie, w końcu załamuje się. Załamuje się — bo załamano ją w niej wola... — A przewaga liczebna? — zapytał jeden z nas.

— Przewaga liczebna Niemiec — odparł spokojnie Ferdynand Foch — przewaga liczebna to jeszcze nie wszystko, to nawet — nie wiele... Francja ilekroć walczyła, walczyła zawsze z przewagą liczebna. Ale przewaga liczebna — to jeszcze nie — zdolność regeneracji! Tej regeneracji, której punktem wyjściowym jest i być musi zdawanie sobie jasne sprawy nie tylko z położenia na polu bitwy, ale także ze stanu moralnego wojska własnego i nieprzyjacielskiego. — „Y voir clair“ — ta zasada nieustannie powracająca pod piórem Ferdynanda Focha w jego dziełach strategicznych — zabłysła wówczas poraz pierwszy jasno w naszych umysłach. A u Focha znać ona nietylko to, że należy „widzieć jasno“ sytuację pod względem materialnym. Znacząca ona także, że wódz musi wyczuć i wyrozumieć jak daleko wrogowi, bliskiemu już na pozór zwycięstwa — do osiągnięcia tej granicy najwyższego napięcia nerwów, woli i intelektu, po którym następuje prostracja. Zrozumieliśmy wówczas, że nie były próżną brawurą słowa, które Foch jako dowódca 9-tej armji francuskiej, mel-dował Naczelnemu Dowódtwu o stanie rzeczy w czasie bitwy nad Maza: „Moje prawe skrzydło ustępuje, moje centrum cofa się — poleżenie doskonałe, zaczynam natarcie!“

Jakkolwiek paradoksalnie brzmiły nam podczas owej pamiętnej rozmowy słowa Focha, jakkolwiek w niedługo i jaskrawej sprzeczności

stały wówczas z rzeczywistością, przy końcu „interview“ byliśmy zupełnie pod czarem słów tego „arty- sty wojny“. Zrozumieliśmy jasno, że dla wodzów francuskich wojna i bitwa to dzieła sztuki, a więc dzieła ducha! Zrozumieliśmy, że dlatego to właśnie pobić oni będą zdolni i pobiją z pewnością wodzów Wilhelma II., przegrzyszonych na wskroś racjonalistyczną doktryną niemiecką, która nie licząc się z rzeczywistością i wszelkimi jej możliwościami, wykluczając ducha, a tem samem twórczy czynnik indywidualnego geniuszu wodza — prowadzi w rezultacie do rozbicia akcji na fragmenty, do wojowania poszczególnych generałów na własną rękę i do hodowania w sobie ducha nieposłuszeństwa. Pojęliśmy, że sztab francuski i najsławniejszy wyrazi-

ciel jego idei — Ferdynand Foch jest odcinawicielem wspaniałej sztuki wojennej Napoleona Wielkiego, rozróżnej i rozwiniętej na całą olbrzymią skalę życia współczesnego. Stało się nam jasne, że wojna nawet najstraszliwsza, najbardziej barba- rzyńska, to na pierwszy rzut oka tylko ścierania się pierwiastków materialnych — że w istocie rzeczy to coś zupełnie innego: to bój duchów, walka intelektów, ich cywilizacyjnego i kulturalnego wyrobienia. I wówczas ten stary, spokojny pan o delikatnej, przyprószonej białym włosem twarzy, wydał nam się czemś ogromnym, jakimś zjawiskiem olbrzymim, propionującym wyższą od wszelkich środków obronnych i zaczepnych siłą: niezłomnością wojennego geniuszu.

FELIKS RODE.

Triumfalna podróż Marszałka Focha po ziemiach polskich.

(Telegramy „Gazety Lwowskiej“).

PRZYJĘCIE U WOJEWODY POZNAŃSKIEGO.

Poznań, 8. maja.

W odpowiedzi na przemówienie Wojewody Bnińskiego podkreślił Marszałek Foch pełen znaczenia fakt, iż słyszy dźwięki Marsyljanki i hymnu narodowego polskiego w pałacu, o którego strop odbijały się ongi tony zupełnie odmienne. Jest to następstwem wydarzeń, w których — jego zdaniem — Francja odgrywa rolę bardzo skromną, będąc jedynie narzędziem siły wyższej. Walcząc na zachodzie myślała Francja o oswobodzeniu Polski. Usiłowania sprawiedliwości i wolności ożywiały ją, gdy parla ku Renowi. Po smartwyrwstaniu narodu polskiego, muszą sojusznicy ze Wschodu i z Zachodu kierować się temi samymi zasadami, które doprowadziły do zwycięstwa. Mogę — zakończył — ponownie oświadczyć w imieniu rządu francuskiego, którego jestem przedstawicielem, że Francja będzie zawsze gotowa udzielić Polsce pomocy dla obrony jej praw oraz dla utrzymania istniejących traktatów, i że będziemy liczyli również na Polskę.

FOCH HONOROWYM DOKTÓREM UNIERS. POZNAŃSK.

Poznań, 8. maja.

Po pontyfikalnym nabożeństwie, odprawionem wczoraj przez Kardynała ks. Dalbora, udał się Marszałek

Foch w towarzystwie Ministra Sosnkowskiego, przedstawicieli misji francuskiej oraz polskich władz cywilnych i wojskowych do Uniwersytetu. U wejścia do gmachu oczekiwał nań dziekan fakultetu medycznego, delegacja studentów i przedstawiciele władz. Na stopniach wchodowych ustawiły się korporacje a przy wejściu do auli senat z JM. Rektorem Świećickim. Orkiestra odegrała Marsyljankę. Marszałek zasiadł na podium, w gronie profesorów. Uroczystość rozpoczęła się odegraniem preludjum na organach przez prof. Nowowiejskiego, poczem Rektor Świećicki wygłosił przemówienie, stwierdzając potrzebę coraz ściślejszego porozumienia obu narodów na wszystkich polach. Dziekan Wydziału lekarskiego dr. Wrzosek wręczył Marszałkowi dyplom doktora „honoris causa“, poczem przemawiali: prof. Stefan Dąbrowski i prof. Adam Żółtowski.

Marszałek Foch, widocznie wzruszony, nawoływał młodzież do zaparcia się siebie, kultu woli i pracy, poczem młodociani słuchacze pochwycili Dostojnego Gościa na ramiona i wynieśli Go przy dźwiękach Marsyljanki do samochodu.

HOLD MIESZKAŃCÓW MIASTA W RATUSZU.

Poznań, 8. maja.

Skoro Marszałek Foch przybył przed Ratusz poznański i zasiadł na

przygotowanym dlań fotelu, odbyła się defilada weteranów 1863 r., Sokołów, młodzieży szkolnej, Halerczyków, korporacji i zrzeżeń, poczem goście prezydenta miasta zaszli w salony ratuszowych do śniadania.

PRZED OPUSZCZENIEM POZNAŃA.

Poznań, 8. maja.

Na przyjęciu kolonji francuskiej w lokalu Towarzystwa polsko-francuskiego dekorował Marszałek Krzyżem Legji honorowej dyrektora Towarzystwa muzyczn. w Poznaniu Opieńskiego, zaś akademickimi insigniami oficerskimi kuratora okr. nauk. Chrzanowskiego i wizytatora szkół średnich Opuszyńskiego. Po przedstawieniu w teatrze odjechał Gość francuski do Warszawy.

W WARSZAWIE.

Z Warszawy telegrafują: O godzinie 8.5 rano przyjechał z Poznania Marszałek Foch. Dzień dzisiejszy będzie dniem pożegnania Marszałka w Warszawie i dniem ostatnim oficjalnych spotkań, poczem o godzinie 6.40 wieczorem nastąpi wyjazd do Lwowa, z kolei do Krakowa. Z Polski jedzie Dostojny Gość do Pragi i Belgradu, skąd powraca do Paryża.

GŁOSY PRASY.

Poznań, 8. maja.

„Petit Parisien“ zamieszcza korespondencję Roberta Vauchera z Warszawy. Autor powiada, że wszystkie partie oraz klasy ludności polskiej złączyły się solidarnie w odzianiu holdu Francji i jej Marszałkowi. W wywiadzie udzielonym korespondentowi Marszałek Foch zaznaczył, że z dotychczasowego pobytu swego w Polsce odniósł jak najlepsze wrażenie. Wizyta jego w polskich kołach wojskowych umocniła w nim optymizm. Polacy pracują energicznie i wykazują pragnienie zorganizowania się zarówno na polu ekonomicznym, jak i wojskowym. W odpowiedzi na uwagę korespondenta, że Niemcy spodziewają się poważnych wypadków na granicy polskiej, oświadczył Marszałek Foch: Nie uczynię im tego zaszczytu, aby zaprzeczać tego rodzaju informacjom. Jest to absurd.

WE LWOWIE.

Lwów, 9. maja 1923

Jutro o godz. 8.55 rano stanie Marszałek Foch na dworcu kolejowym lwowskim. Przygotowania na Jego przyjęcie w pełnym toku.

Kilka dat biograficznych.

Lwów, 9. maja 1923.

F. Foch ur. się w 1851 r. w pirenjej skiem mieście departamentalnem Tarbes. Obiera sobie zawód wojskowy. Wstępuje do paryskiej Politechniki wojskowej, skąd w r. 1873 przechodzi do szkoły artylerji w Fontainebleau. Mianowany podporucznikiem w 1874 r., kończy jeszcze szkołę jazdy w Saumur, skąd wychodzi jako kapitan artylerji w r. 1878. W 1885 roku wstępuje do wyższej szkoły wojennej, po której ukończeniu idzie zwykłą koleją zawodowego wojskowego francuskiego, otrzymując rozmaite przydziały i funkcje. Dopiero w październiku 1895 r. zostaje mianowany naprzód adjutantem, następnie profesorem tytularnym historii wojennej i taktyki stosowanej w Wyższej Szkole wojennej. Wojna zastaje generała dywizji Focha na stanowisku dowódcy XX. korpusu

w Nancy. Bitwy w Alzacji i w rejonie Wogeów, zwracają odrazu uwagę naczelnego dowództwa na Focha. W bitwie nad Marną Foch swoją niezłomnością i genialnym wyuczuciem momentu, przyczynia się walnie do zwycięstwa. Wreszcie następuje mianowanie Focha szefem sztabu generalnego przy ówczesnym wodzu naczelnym, marsz. Petain, a w 1918 r. zostaje sam wodzem naczelnym już nie tylko francuskiej, ale wszystkich armii sprzymierzonych. Może okazać swój geniusz. Wygrywa wojnę. W nagrodę za swe czyny otrzymał rangę marszałka Francji od wielu lat nie nadawana przez Trzecią Rzeczpospolitą nikomu.

Kronika polityczna.

— Delegacja polska w Moskwie zażądała zwołania w dniu 9. maja nadzwyczajnego posiedzenia komisji specjalnej, z powodu zaprzepszczenia rękopisów biblioteki Zasłuskich, wstrzymania prac odbiorczych, oraz trudności w odebraniu 3 tysięcy dzwonów kościelnych.

— Komisja soboru kościelny w Moskwie pozbawiła patriarchę Tychonę urzędu i godności kościelnych.

— Sobór kościelny w Moskwie uchwalił wprowadzenie kalendarza gregoriańskiego.

„Dziennik Gdański” donosi z Rewla, że następna konferencja państw bałtyckich odbędzie się w Berlinie, z początkiem czerwca.

— Królewska para angielska przy mowano w Rzymie owacyjnie. Przewiduje się ogólnie zbliżenie polityki włoskiej i angielskiej.

— Sułtan turecki przybywa w piątek do Genui.

— Norwegia przechodzi obecnie silny kryzys bankowy z powodu zbytznego zaangażowania się w spekulacji przemysłu okrętowego.

— Zgromadzenie ustawodawcze stanu New York zniósło ustawę o zakazie napojów alkoholowych.

— Z okazji imienin Prezydenta Rzeczypospolitej odbyło się w Wiedniu w kościele na Rennwegu uroczyste nabożeństwo, na które przybyli pos. polski we Wiedniu hr. Lasocki z personelem poselstwa, reprezentanci państw akredytowanych we Wiedniu oraz kolonia polska.

Z rokowań w Lozannie.

Ostałone punkty traktatu. — Sprawa kompetencji delegacji rosyjskiej. (Telegramy „Gazety Lwowskiej“.)

Lozanna, 8. maja.

Na posiedzeniu komitetu politycznego w sprawie podpisania ekonomicznej części ewentualnego traktatu sojusznicy poparci przez Rumunię i Serbię zażądali od Turcji, aby przyznała Belgji, Polsce, Portugalji i Czechosłowacji prawa równorzędne z prawami wielkich mocarstw. Ismet pasza domagał się, aby państwa te były tylko dopuszczone do odrębnych rokowań z Turcją. Dyskusja nad tą sprawą będzie prowadzona w dalszym ciągu.

Sojusznicy badają sprawę ustroju prawnego dla cudzoziemców w Turcji i starają się o znalezienie formuły pojednawczej. Sir Rumbold odhły naradę z Ismetem paszą.

W sprawie kompetencji delegacji rosyjskiej w Lozannie nie zapadała jeszcze żadna decyzja. Sekretarjat konferencji zawiadomił dep. poli-

Nowe pociągnięcia w akcji „centroprawu”.

Jak miałby wyglądać przyszły gabinet? — Poglądski o zamierzonym wystąpieniu grupy pos. Dąbskiego z klubu „Fiasta”.

(Telefonem od naszego korespondenta).

Warszawa. (M). W związku z rokowaniami P. S. L. z prawicą w sprawie utworzenia większości, kraży w kręgach politycznych nieskontrolowana pogłoska, jakoby istniał zamiar powołania na stanowisko Prezydenta ministrów w nowym rządzie Marszałka Rataja, zaś posłowi Witosowi przypadłoby wówczas w udziale godność Marszałka Sejmu.

Warszawa. (M). Z otoczenia Witosa lansują wiadomość, że w związku ze

zjazdem wojewódzkim warszawskiego P. S. L. „Piast”, na którym p. Jan Dąbski wystąpił przeciw uchwałom klubu parlamentarnego „Piasta” w sprawie utworzenia większości, wytworzyła się sytuacja uniemożliwiająca dalsze pozostanie frendy w klubie P. S. L. Oczekiwane jest wskutek tego wystąpienie z klubu p. Jana Dąbskiego, Wyrzykowskiego, Polakiewicza, Niedzińskiego, Wilkońskiego, Anusza i Wędraszkowskiego.

Proklamowanie autonomji Kłajpedy.

Akt proklamacji w obecności premiera litewskiego Galwanuskasa. — Treść udzielonych Kłajpedzie uprawnień.

(Telegram „Gazety Lwowskiej“).

Kłajpeda, 7. maja.

W ub. poniedziałek w Kłajpedzie odbyła się uroczysta proklamacja autonomji obszaru kłajpedzkiego. Ogłoszenia aktu dokonał premier litewski Galwanuskas.

Autonomja polegać będzie na desintegracji Litwy w wewnętrznych sprawach miasta, własnym sejmie i organizacji wewnętrznej Kłajpedy oraz na zwolnieniu na 10 lat ludności Kłajpedy od świadczeń wojskowych.

Ultimatum Anglii do rządu sow.

(Telegram „Gazety Lwowskiej“).

London. (PAT.) Angielski agent dyplomatyczny wręczył rządowi sowietów bardzo stanowczą notę, w której rząd angielski zawiadomia sowiety, że w razie niespełnienia przez Rosję wymienionych w nocie warunków do dni 10-ciu od wręczenia, rząd angielski będzie uważał umowę handlową z Rosją za zerwaną. Nota zaznacza wyraźnie, iż treść ostatnich not rosyjskich do rządu angielskiego nasuwał rządowi angielskiemu wątpliwości, czy Anglia może wogóle bez ujmy dla swej godności pomijać milczeniem tak bezprzykładne prowokacje rządu sowieckiego. Dalej podkreśla nota, że rząd angielski podpisał przed dwoma laty umowę z Rosją, a więc wcześniej niż jakiegokolwiek inne państwo nawiązało z nią

stosunki handlowe. Umowa handlowa nie tyczyła się zupełnie kwestji politycznej, której załatwienie było uzależnione od wykonania przez sowiety niektórych określonych a koniecznych warunków. Ten krok rządu angielskiego nie tylko oznaczał chęć porozumienia się przyjaznego z rządem i narodem rosyjskim, lecz przyczynił się również w dużej mierze do polepszenia sytuacji finansowej Rosji. Przez tego umowa przewidywała, iż rządy angielski i rosyjski powstrzymają się całkowicie od jakiegokolwiek nieprzyjanych kroków lub propagandy w Anglii, względnie w Rosji. Podczas gdy Anglia stosowała się ściśle do tego warunku, Rosja gwałciła stale swe zobowiązania i to w sposób zupełnie jawny.

Konszachty litewsko-niemiecko-sowieckie.

(Telegram „Gazety Lwowskiej“).

Berlin, 8. maja.

Litewski prezydent ministrów Galwanuskas został przyjęty na audiencji przez prezydenta Rzeszy Eberta i odbył naradę z kanclerzem Cuno, ministrem spraw zagranicznych von Rosenbergem i podsekretarzem stanu Malzanem. Celem tych odwiedzin jest ostateczne porozumienie się rządu kowieńskiego z rządem berlińskim w sprawie objęcia

Kłajpedy przez Litwę i definitywne zawarcie traktatu gospodarczego między Niemcami a Litwą, który byłby szczegółowym rozwinięciem tajnego porozumienia litewsko-niemieckiego z dnia 18. stycznia 1923, podpisanego w Kownie niezwłocznie po zamachu kłajpedzkim. W naradach berlińskich brał również udział poseł sowiecki w Berlinie Krestilskij.

tyczny w Bernie, iż nie uważa Rosji za zaproszoną na konferencję. Szwajcarska rada związkowa ma się zająć jutro tą sprawą.

Gdańsk ciągle boparny!

Deklaracje partji politycznych w Volkstagu. — Rokowania gospodarcze. — Nowa prowokacja gdańska.

(Telegram „Gazety Lwowskiej“).

Gdańsk, 8. maja.

Na posiedzeniu Volkstagu gdańskiego w dniu 7. bm. przedstawiciele poszczególnych stronnictw złożyli deklaracje w sprawie mowy Prez. Wojciechowskiego, wygłoszonej w Kartuzach. Przedstawiciel partji narodowo-niemieck. oświad-

czył, że Polska, która poza prawami traktatem określonymi, niema żadnych praw naturalnych, postępuje nielojalnie i agresywnie wobec Gdańska i sama jest winna rozpreżeniu stosunków polsko-gdańskich. Deklaracja socjalistów przyznaje Prez. Wojciechowskiemu, że obecny skład senatu jest nieodpowiedni, gdyż posiada za mało żywiołów lewicowych; występuje zarazem przeciw drażniącym notom senatu, a zwłaszcza senatora Vollesmana, wysłanym do Polski, a powodującym zaostrzenie stosunków. Podobnie brzmiały deklaracje centrum i partji niemieck. gospodarczej. — Przedstawiciel klubu polskiego dr. Panecki oświadczył, że cała ludność polska Gdańska zgadza się z mową

Prez. Wojciechowskiego, gdyż samotnie, zajmujący wrogie stanowisko wobec Polski, nie prowadzi polityki gdańskiej, ale narodowo-niemiecką. Delegacja gdańska wręczyła wczoraj w Warszawie odpowiedź senatu na dezyderaty Rządu polskiego w sprawach celnych. Odpowiedź ta nie uwzględnia najważniejszych życzeń Rządu polskiego, wobec tego wątpliwem jest, czy rokowania dadzą pomyślny wynik.

Gdańsk. (PAT). W ubiegły czwartek zajęto z polecenia senatu przez mocą gmachu ufundowany przez przemysłowca łódzkiego p. Helmana na rzecz gdańskiego Urzędu Miejskiego. Gen. komisarz Rządu Polskiej wystosował stanowczy protest do senatu, powiadamiając równocześnie o tym fakcie Wysokiego komisarza L. N.

Podatek od mieszkań uchwalony.

Lwów, 9. maja 1923

(*) Świąteczny nastrój, jaki krążył w Lwów przed przyjęciem wielkiego gościa, przebiegał się we wczorajszym posiedzeniu Rady Miejskiej. Obradowano bowiem w sali już przybranej w najuroczystsza szafce, a pośpiesznie, bez dyskusji referowane sprawy, niewiele interesowały obecnych. Przewodniczył prez. Neumann.

Załatwiono tylko kilka najpilniejszych, finansowych kwestji, co trwało zaledwie pół godziny.

W myśl referatu wiceprez. dr. Schleichera podwyższono opłaty od podań i świadectw analogicznie do opłat rządowych, co, jak już donieśliśmy, uchwalił poprzednio magistrat. Na wniosek ref. r. Felsztyna polecono magistratowi zakupić 11.484 sztuk akcji Pol. Banku Przemysłowego za kwotę 18 milionów marek.

Bursie im. Dekerta przyznano zgodnie z wnioskiem r. Próchnickiego subwencję w wysokości 1 miliona marek.

Wkońcu uchwalono podwyższyć podatek od mieszkań na 4% od czystego czynszu przedwojennego do wysokości 600 kor. rocznie, 1% od czynszu do 1800 kor., a ponad 1800 kor. na 1 1/2%. Podatek będzie płatny w złotych polskich.

Sabotaż niemiecki w Nadrenji.

Wysadzenie mostu w Düren. — Podpalenie składów na dworcu w Koblencku.

(Telegramy „Gazety Lwowskiej“).

Paryż, 8. maja.

Wybuch bomby zniszczył most w Düren na linii Bruksela-Kolonia. Straty są bardzo znaczne. Nadziejemy, że podjęto na czas wstrzymać.

Pożar zniszczył skład na dworcu kolejowym w Koblencku. Straty wynoszą wiele miliardów marek. W czasie pożaru dwie osoby uległy porażeniu.

PRZED WYBORAMI NA LITWIE.

(Telegram „Gazety Lwowskiej“).

Kowno, 9. maja.

Biskup Karewicz wydał do ludności katolickiej list pasterski, wzywający do głosowania na listę litewskiej chrześcijańskiej - demokratycznej Księży, komentując ten list, rzucał z ambon kalumnje na inne ugrupowania polityczne, a w szczególności polskie.

Urzędowa Cedula Giełdy Lwowskiej

Nr. 101.

Środa, 9. maja 1923.

Waluta markowa.

A. Kursa efektów.

Kategorie:	Wart. nom.	Ostatnia dywid.	Płaca:	Żadaja:	Transakcje	Uwagi	Kategorie:	Wart. nom.	Ostatnia dywid.	Płaca:	Żadaja:	Transakcje	Uwagi
I. Papiery państwowe.							IV. Akcje.						
4% Państwowa poz. Prem. z r. 1920 1000 — 1950 — — — — —							a) Bankowe:						
							Bank akc. Związk. 280 70 14000 — — —						
							Bank akc. hipot. 280 120 18000 19500 18250—19000						
							Bank handl. w Poznaniu 1600 300 19000 — — —						
							Bank Małopolski 280 35 21000 — — —						
							Bank powsz. kredytowy 280 42 7500 10500 8—10000						
							Bank Przemysłowy 280 42 24000 28000 25000—27000						
							Bank Rolniczy S. A. 1000 250 16000 — — —						
							Bank Ziemi kredyt. 280 84 15000 16000 15500						
							Bank Ziemny 280 42 1000 — — —						
II. Listy zastawne. (bez kuponu bież.)							b) Przemysłowe:						
4 1/2% Banku hip. gal. — 105 — 107 — — —							Agrochemia fabr. szt. naw. 500 500 305000 320000 310—315000						
4% Banku hip. gal. — 100 — 102 — — —							Browary lwowskie 140 140 129000 133000 129 1/2—132000						
4 1/2% Bk kred. ziem. gal. — 102 — 104 — — —							Cmielów fabr. porcelany 1000 200 64000 — — —						
4 1/2% Banku Małopolsk. — 104 50 106 50 — — —							Gafoła fabryka Obuwia 140 28 15000 18000 16500—17500						
4 1/2% Banku hip. ziemel. — 99 — 101 — — —							Galicja Rafineria nafty 140 300 220000 — — —						
4 1/2% Polsk. Bk kraj. — 109 — 111 — — —							Górka fabryka cementu 140 15 40 200000 — — —						
4% Polsk. Banku kraj. — 100 — 102 — — —							Karpalit zakłady litogr. 140 70 30000 37000 31—36000						
4 1/2% Tow. kred. galic. ziemskie — 107 — 109 — — —							Krakus f. wódek Kraków 280 186 1000 90 41000 43000 42000						
4% Tow. kred. gal. ziem. — 102 — 104 — — —							Niemojowski fabr. pap. 1000 300 154000 159000 155—158000						
							Oikos Zakł. przem.-drzew. 500 60 65000 68000 65750—67000						
							Parowozy S. A. bud. masz. 500 200 22000 25000 23—24900						
							Pezet Pow. Zakł. bud. 350 — 25000 — — —						
III. Oblig. (bez kuponu bież.)							Pocisk zakłady amunicji 500 100 33000 36000 34000—35500						
4 1/2% Komun. Pol. Banku kraj. — 101 — 103 — — —							Polska Nafta przem. wiert. 500 225 30000 — — —						
4% Komun. Pol. Banku kraj. — 97 — 99 — — —							Poległa Tow. huty zel. 10000 1500 17000 — — —						
4% Kolej. lokalnej Pol. Banku kraj. — 92 — 94 — — —							Rakszawa fabryka sukna 140 100 88000 92000 90000						
4% Pożyczki kraj. gal. z roku 1893 — 92 — 94 — — —							Siersza zakł. elektr. 200 24 29000 32000 30000—31000						
4% Pożyczki kraj. gal. z roku 1904 — 92 — 94 — — —							Siersza gór. zakł. 140 — 203000 210000 204—209000						
4% Pożyczki kraj. gal. z roku 1905 — 92 — 94 — — —							Tepege gór. zakł. 700 140 48000 — — —						
4% Poż.-kr. gal. z roku 1908 (szkolna) — 92 — 94 — — —							Tesp. tow. eksplo. soli 1000 150 198000 220000 20—217500						
4 1/2% Pożyczki kraj. gal. z roku 1913 — 125 — 130 — — —							Ursus fabryka motorów 500 180 36000 — — —						
4 1/2% Pożyczki kraj. gal. z roku 1914 — 200 — 210 — — —							Zieleniewski fabr. masz. 140 170 274000 281000 275—280000						
							c) Handlowe:						
							Polski Glob 500 100 4500 5500 5000						
							Polbal 140 70 17000 — — —						
							Polskie Tow. Handlowe 1000 600 14000 — — —						
							Polsot 500 100 2500 — — —						
							Wawel 140 28 7000 — — —						
							Żegluga Polska 140 28 7000 — — —						

V. Waluty i Dewizy.

Kategorie:	Bilety bankowe.			Czeki, przekazy i wpłaty.			Uwagi
	płaca	žadaja	transakcje	płaca	žadaja	transakcje	
Dolary amerykańskie	46.850—	47.300—	47100	47350	47850	47 1/2—47900	
Dolary amerykańskie (drobne)	45.850—	46.350—	—	—	—	—	
Dolary kanadyjskie	45.850—	46.350—	—	—	—	—	
Dynary	460—	470—	—	470	480	—	
Funtzy szterlingi	220.000—	222.000—	—	221000	223000	220—223 000	
Franki belgijskie	2.680—	2.700—	—	2695	2715	—	
Franki francuskie	3.150—	3.170—	—	3170	3190	3170—3190	
Floreny holenderskie	—	—	—	18600	18800	—	
Franki szwajcarskie	8485—	8.565—	—	8585	8665	85 3/4—8665	
Korony austriackie	0.67	0.68	—	0.67 3/4	0.68 3/4	68 1/4—68 1/2	
Korony czesko-słowackie	1410	1420—	—	1417	1437	1410—1435	
Korony duńskie	8700	8780	—	8700	8780	8750	
Korony norweskie	—	—	—	—	—	—	
Korony szwedzkie	—	—	—	—	—	—	
Korony węgierskie	10.30	10.50	—	10.70	10.90	—	
Lei rumuńskie	210—	220—	—	220	230	—	
Liry włoskie	2.420—	2.440	—	2.440	2.460	2.450	
Marki niemieckie	1.30	1.35	—	1.33	1.39	1.34—1.40	

B. Kursa Zbożowe.

Ceny rozumieją się w markach polskich za 100 kg. bez podatku spożywczego, miejsce stacja załadowania.	Ceny		Uwaga	Ceny rozumieją się w markach polskich za 100 kg. bez podatku spożywczego, miejsce stacja załadowania.	Ceny		Uwaga
	od	do			od	do	
PSZENICA krajowa 71/72 ex 1922 r.	—	—	—	MAKA: żytnia proc. Loco Lwów.	—	—	—
ZYTO małopolskie 65 ex 1922 r.	106000	109000	68/70 115000	MAKA: żytnia proc. Loco Lwów.	—	—	—
JECZMIEN: małopolski browarniany przemysłowy	—	—	—	MAKA: pszen. 70 proc. Loco Lwów.	—	—	—
JECZMIEN: małopolski ex 1922	—	—	—	MAKA: pszen. 50 proc. Loco Lwów.	—	—	—
OWIES: małopolski ex 1922 r.	—	—	—	MAKA: pszen. 40 proc. Loco Lwów.	—	—	—
KUKURUDZA: krajowa	—	—	—	OTREB: przen.	—	—	—
KUKURUDZA: rumuńska stacja Sniatyn	—	—	—	OTREB: żytni	—	—	—
ZIEMNIAKI jadalne	—	—	pr.Cukr. 290000	MAKUCHY: lniane i konopne	—	—	—
FASOLA: biała	—	—	—	MAKUCHY: rzepakowe	—	—	—
FASOLA: kolorowa	—	—	—	WORKI: jutowe wyrobu Stradom, Warta	—	—	—
GROCH: polny	—	—	—	Warta Częstochowianka 75 kg. za sztukę	—	—	—
GROCH: Victoria	—	—	—	WORKI: używane, dobre, za sztukę	—	—	—
GROCH: 1/2 Victoria	—	—	—	KONICZYNA czerwona krajowa naturalna	—	—	—
BOBIK:	—	—	—	SŁOMA prasowana	—	—	—
WYKA:	—	—	—	SIANO wolińskie	—	—	—
MIESZANKA: pastewna w ziarnie	—	—	—	SIANO słodkie krajowe prasowane	—	—	—
LUBIN:	—	—	—	LEN	—	—	—
HRECZKA:	—	—	—	KASZA HRECZANNA	—	—	—
	—	—	—	KASZA JECZMIENNA	—	—	—
	—	—	—	KAPUSTA KWASZONA	—	—	—
	—	—	—	PECAK	—	—	—

OGŁOSZENIA.

UZNAJANIA ZA ZMAREGO.

T. 42/23. Jan Stecyk syn Feśka i A. ...
 T. 242/22/1. Józef Nabywaniec, syn ...
 T. 205/22. Mojżesz Tepper syn Sala-
 ...
 T. 1481/21/94. Edykt. W sprawie ...

Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 28. marca 1923.
 Sąd okręgowy.
 Sanok, dnia 6. kwietnia 1923.
 Sąd okręgowy.
 Sanok, dnia 9. marca 1923.
 Sąd okręgowy.
 Sanok, dnia 14. marca 1923.

ROZMAITE OBWIESZCZENIA.

Vr. 1481/21/94. Edykt. W sprawie ...
 V. 1481/21/94. Edykt. W sprawie ...
 Sąd okręgowy, Oddział V.
 Złoczów, dnia 11. lutego 1923.

KURATELE.

P. III. 24/23/5. Ogłoszenie. Michała ...
 Sąd powiatowy, Oddział III.
 Stryj, 28. lutego 1923.

P. XXVIII. 40/23/7. Edykt. Fryderyk ...
 Sąd powiat., S. I. Oddz. XXVIII.
 Lwów, dnia 13. marca 1923.

L. 6/22/7. Uchwała z dnia 7. marca ...
 Sąd powiatowy, Oddział I.
 Dukla, dnia 6. kwietnia 1923.

FIRMY.

Firm. 476 i 520/23/C V. 469. Wpis do ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 7. lutego 1923.

Firm. 1113/22. Rg. A. 457. Wpis do ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 28. marca 1923.

Firm. 1703/22. Rg. A. IV. 175. Wpis ...
 Sąd okręgowy, Oddział IV.
 Lwów, dnia 10. stycznia 1923.

Firm. 1649. Rg. C. III. 237. Zmiany ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 7. lutego 1923.

Firm. 43. Rg. C. VI. 17. Zmiany do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 9. marca 1923.

Firm. 84/3 Stow. VII. 66. Likwidac- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 9. marca 1923.

Firm. 73 21. Do rejestru, zarząd ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 9. marca 1923.

Firm. 545/23/B I. 190. Do rejestru B ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 5. kwietnia 1923.

Firm. 1461/22/oddz. C. V. 408. Wpis ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 11. kwietnia 1923.

Firm. 1534/22. Stow. IV. 236. Zmiany ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 11. kwietnia 1923.

Firm. 188/23 i 211/23/Oddz. C. II. 1. ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 26. stycznia 1923.

Firm. 372/23/C V. 381. Wpis do rej- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 7. lutego 1923.

Firm. 372/23/C V. 381. Wpis do rej- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 7. lutego 1923.

Firm. 631/23. A. IV. 30. Do rejestru ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

Firm. 601/23. B. I. 160. Zmiany i do- ...
 Sąd okręgowy, Oddział II.
 Kraków, 14. kwietnia 1923.

